

Ministeriet har erklæret, at det ikke var Hensigten at bibeholde hele den nuværende Postering, maa jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at dette er et Spørgsmaal af yderste Bigtighed. Jeg skal ikke gaae ind paa Posteringerne i Finantsloven, jeg kan gjerne anerkende, at der ogsaa, efter min Anskuelse, findes mange Posteringer i Finantsloven, som kunne forandres; men jeg troer ikke, at det er hensigtsmæssigt, eller at det gaaer an, at Posteringerne bestemmes af Ministeriet i et foreløbigt Normalbudget. Enhver Postering i Finantsloven har sin meget store Betydning, og jeg troer derfor ikke, at man kan overlade Dmposteringerne til Ministeriet.

Med Hensyn til den 8de Bestemmelse har det ærede Udvalg yttret, at det var Regeringens Mening, at den nuværende administrative Revision og Statsrevisionen skulde omdannes til en Institution, der vilde medføre en alvorlig Control med det hele Finants- og Regnskabsvæsen, og det siges et andet Sted, at Udbyttet af Statsrevisionen ikke svarede til de Forventninger, man havde gjort sig, og at man derfor vistnok maatte antage, at naar Regnskabsretten efter belgisk Monstretom istand, vilde derved være opnaaet et betydeligt Fremfærd. Jeg skal herved blot bemærke, at dette vistnok grunder sig paa en Feiltagelse, eller paa en ikke ganske rigtig Opfattelse af dette Forhold. Det er ganske vist, at den belgiske Regnskabsret er en meget betydelig Forbedring af den administrative Revision, dens foreløbige Biseringer af Udgifterne ere af høieste Betydning, ere en Control med Hensyn til Udgifterne og disses Anvendelse ligeoverfor Ministeriet, hvilken jeg fuldelig anerkender; men jeg troer ikke, at den belgiske Regnskabsret gaaer i samme Retning som Statsrevisionen. Den belgiske Regnskabsret indlader sig ikke paa Realiteten, den indlader sig kun paa, hvorvidt en Udgift kan afholdes efter den og den Bevilling, og gaaer ikke tillige ind paa, hvorvidt de Contracter, der ere afsluttede, ere overholdte og saa fremdeles. Den gaaer, som sagt, ikke ind paa Realiteten, saaledes som man maa vente, at en udviklet Statsrevision vilde gøre. Det er ganske vist, at Statsrevisionen hidtil ikke har kunnet præstere det, som var

ønskeligt, og som man havde ventet; men jeg troer, at Feilen ligger deri, at denne Revision har havt for saa Kræfter til at udføre Arbejdet. Betragter man dernæst den hele finantsele Stilling, som Rigsraadet vil komme til at indtage, saa har jeg allerede forsøgt at vise, at dets Indflydelse paa Normalbudgettet vil blive af langt ringere Betydning, end idetmindste jeg antager for hensigtsmæssig og ønskelig; men jeg troer, at det allerede af det ærede Udvalg er erkendt, at den Maade, hvorpaa de finantsele Love skulle blive til, ikke er hensigtsmæssig, og jeg troer, at, naar der i § 45 er givet Ministeriet Ret til ved 3die Behandling at forkaste en Bestemmelse, som er tagen af Rigsraadet ved 2den Behandling, da er derved indtraadt en Modsigelse med den Bevillingsret, som er tillagt Rigsraadet. Man har ialmindelighed paaberaabt sig, at det ikke vilde have saa Stort at betyde, fordi den Indflydelse, som Ministeriet vilde kunne udøve ved 3die Behandling, i høi Grad maatte blive modificeret ved det Hensyn, som det maatte tage til Rigsraadet og til den Mening, som der fandt Sted; men det forekommer mig imidlertid, at man derved har overseet den Indflydelse, som denne Bestemmelse vilde have paa Finantslovens Forhandling ved 2den Behandling. Jeg troer, at det i en Forsamling, som bestaaer af 80 Medlemmer, vil blive et godt Argument for Ministeriets Benner, naar de kunne paaberaabe sig, at vedkommende Minister nødvendigviis maa have denne Udgift, ikke kan undvære den, og at den er ham saa nødvendig, at, hvis Forslaget desangaaende ikke antages ved anden Behandling, vil han nødes til, meget mod sin Villie, at optage det igjen til 3die Behandling. Dette Argument vil, efter min Anskuelse, virke meget betydelig paa ikke saa Medlemmer, og det af den simple Grund, at de ville undgaae at svække Rigsraadets Anseelse, og det er, troer jeg, at svække Rigsraadets Anseelse, dersom der til 3die Behandling bliver forandret en Bestemmelse, som er tagen ved 2den Behandling, det er i det Mindste en Forholdsregel, som en Forsamling meget nødvendig gaaer ind paa. Det er altsaa denne Indflydelse ved 2den Behandling, som jeg anseer for at være af megen Betydning, og det